

шпионинътъ; — Кириякъ, дай ми една лира на заемъ до утрѣ, че ми трѣбва, прибави той бързо.

Стефчовъ се навъси мигновенно и бръкна въ джebътъ на жилета си.

— Земи тия двѣ рубли, повече нѣмамъ.

Замановъ прие паритѣ, па прибави ниско:

— Давай, давай, още че ако пошушнж една дума на Странджова, какви ги ровишъ днесъ, ще изведешъ нѣкоя шикалка. И той се засмѣ, за да покаже, че това заплашване бѣше една вшутявка.

Стефчовъ го погледнж безпокойно.

— Замановъ, ако утрѣ приемж извѣстие, че Соколовъ и другаритѣ ми сж въ которника, имашъ отъ мене десетъ лири въ кърпа вързани! каза той тържественно.

— Добрѣ. Дай сега още три четири гроша дребни пари за ѣдене, за да не развалямъ рублитѣ тая вечеръ... Благодарж, сбогомъ! И Христаки хванж една друга улица, за да иде на хана, дѣто бѣше слѣзнулъ. Кога възвиваше при Хаджи-Щачови, той срѣснж попъ Ставря и го спрѣ.

— Благословете, дѣдо попе! и той му цалунж ржка. Какво правите? добрѣ ли сте? доходътъ добъръ ли е сега? повече ли се раждатъ или повече мржтъ сега?

— Най-много се вѣнчаватъ! отговори попътъ замѣнж съ прѣсилена усмивка, като се дръснж да върви, уплашенъ отъ проницателния погледъ на шпионина. Замановъ го задържа за ржката, като го стрѣляше съ очи.

— И врѣме му е за свабда сега, защото утрѣ, въ други день, може да дойде второ пришествие... И той смигнж на поца знаменателно; па изведнжжъ обърнж разговора: — Дѣдо попе, нѣмашъ ли педесетъ гроша да ми дадешъ въ заемъ до утрѣ, че ми трѣбватъ?

Лицето на попътъ се искриви. — У попъ пари нѣма благословиц, ако щешъ!... И съ тоя шеговитъ отвѣтъ попътъ се дръснж пакъ за да върви.